mi oluşturuluyor.

YANGIN, MEŞRUTİYET VE GALATASARAY!

Beyoğlu'ndaki Mektebi Sultani'nin 1907 yılında yaşadığı yangın felaketi, ilginç bir şekilde, Galatasaray Spor Kulübü'nün yaşamasını, dağılmamasını sağlayan en önemli tarihsel gerçeklerden biridir kanımca.
Her ne kadar 1905'te kurulmuş olsa da okul idarecilerinden görülen baskı mektebi sultani öğrencilerini "vazgeçme" noktasına kadar getirmişti. Belki de futbol bir gençlik hevesi olarak kalacaktı. Ta ki 1907 yangınına kadar! Yangın gibi bir trajedinin nasıl böyle önemli bir etkisi olabilir diye düşünebilirsiniz. Aslında yangın okulda çok büyük zarar vermiş sayılmazdı. Yangının yarı yıl tatili sırasında olması can kaybını önlemişti. Ancak okulun arşiv ve kütüphanesi de dahil olmak üzere bir çok yer yanmıştı. Bu nedenle 1907-1908 eğitim yılına Beyoğlu'nda başlanması mümkün değildi. İşte Beylerbeyi'ne, bugünkü Sarayın bulunduğu yerdeki "baraka"lara geçiş, Galatasaraylı futbolcular için adeta bir yaşam desteği oldu!
İki yıl süren bu "sürgün" yılları, belki eğitim açısından büyük aksaklıklara sebep olmuştu ama 2 açıdan futbola ve futbolculara büyük fayda sağladı. Birincisi, İstanbul'da o dönem futbolun merkezi olan Papazın Çayırı'na fiziki olarak çok yaklaşmışlardı. Hem de yürüme mesafesi kadar! Artık vapur bekleme, kaçırma, okula geri dönüş telaşesine gerek yoktu. Beylerbeyi'nden Kadıköy'e yürüyerek gidip geliyorlar, hatta Karacaahmet Mezarlığı'nı maç dönüşü okula girmeden önce bir "soyunma-giyinme" mekanı olarak kullanıyorlardı. Yürüyüş rotası ise şöyleydi: Maça gidecek 20-30 Galatasaraylı öğrenci, özellikle pazar günleri Nakkaş Tepesi'ndeki mezarlıktan, Fikir tepesi'nden, Bağlarbaşı'na, şimdi yok olmuş Seyit Ahmet Deresi'nden İbrahimağa çayırından aşağı yürürler, "Üsküdar kumandanı Ali Şamil Paşa'nın konağı yanındaki şimendifer köprüsünden, Talmhane meydanından teker teker geçerek Mahmut Baba türbesi mezarlığına arka yollardan" ulaşırlardı. Mahmut Baba türbesi, Galatasaraylıların sığınağı olmuştu. Bu kutsal Baba, o ünlü 3-1 galibiyetle biten Kadıköy maçı dönüşü coşkusunda yolda atılan "iki-üç yarış tabancası atışı"nın gürültüsünün yarattığı yakalanma korkusundan öğrencileri korumuştu. Ama yine de Beylerbeyi bahçesinde öğrencilerin kulaktan kulağa anlattıkları dedikodular (yarış tabancası atışı top atışına dönmüştü örneğin!) bir süre top yasağına bile dönüşmüştü.

İkincisi ise meşhur "lise disiplini"nden bu "geçici" dönem boyunca epey uzaklaşılmış olmasıydı. Beylerbeyi'nde geçici olmanın verdiği hissin yanı sıra, barakaların sefilliği, yoğun rutubet, sınıfları birbirinden ayıran maddenin duvar değil geçirgen lata'lar olması sebebiyle artık kanıksanan gürültü, "sınıf"larda ve kayıkhane üstündeki yatakhanelerde adeta bir özgürlük atmosferi yaratmıştı. Eskisi gibi futbol oynuyorlar diye müdürün odasına çağrılmıyorlardı, hatta anılardan anladığınız kadarıyla "gevşeklik had safhaya"ya ulaşmıştı. Bu da özellikle futbol oynayan gençleri çok rahatlatmıştı. Maç için okuldan çıkmak da, dönüşleri okula girmek de sorun yaratmıyordu. Tabii tam da bu döneme denk gelen 2. Meşrutiyet'in ilanını, yani İstanbul'da buram buram solunmaya başlanan özgürlük havasının etkisini de muhakkak belirtmek gerekiyor.